

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců JUDr. Petra Černého, Ph.D., a Mgr. Bc. Jany Satrapové ve věci

žalobkyně: **TC Sped s. r. o.**, IČO: 28698517,
sídlem Pod Nemocnicí 2503, 440 01 Louny,
zastoupena Mgr. Patrikem Bauerem, advokátem,
sídlem Chelčického 1, 430 01 Chomutov,

proti
žalovanému: **Státní úřad inspekce práce**,
sídlem Kolářská 451/13, 746 01 Opava,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6290/1.30/16-3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě prostřednictvím svého právního zástupce domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Státního úřadu inspekce práce ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6290/1.30/16-3, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Ústecký kraj a Liberecký kraj (dále jen „oblastní inspektorát“ nebo „správní orgán I. stupně“) ze dne 25. 7. 2016, č. j. 972/7.30/16-13. Podle rozhodnutí oblastního inspektorátu se žalobkyně dopustila následujících správních deliktů: správního deliktu dle § 30 odst. 1 písm. f) zákona č. 251/2005 Sb., o inspekci práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci práce“) tím, že porušila povinnost stanovenou v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákoník práce“), když nezajistila, aby práce řidiče z povolání vykonávala osoba, která se podrobila lékařské prohlídce před zahájením výkonu činnosti (a je podle této prohlídky k řízení motorových vozidel zdravotně způsobilá), u zaměstnanců O. H., narozeného „X“, který vykonával v období od 27. 6. 2014 do 31. 12. 2014 pro žalobkyni práci řidiče mezinárodní kamionové dopravy, a V. K., narozeného „X“, který vykonával v období od 13. 6. 2014 do 18. 9. 2014 pro žalobkyni práci řidiče mezinárodní kamionové dopravy; správního deliktu dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce tím, že porušila povinnost stanovenou v § 96 odst. 1 zákoníku práce, neboť nevedla u jednotlivých zaměstnanců evidenci pracovní doby s vyznačením počátku a konce směn, práce v noci, práce přesčas, další dohodnuté práce přesčas, pracovní pohotovosti, kterou zaměstnanec držel, a odpracované doby v době pracovní pohotovosti u čtyř v rozhodnutí blíže specifikovaných zaměstnanců v konkrétně vymezených obdobích; správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce, když porušila povinnost stanovenou v § 141 odst. 1 zákoníku práce tím, že neposkytla mzdu a příplatek ve výši nejméně 10 % průměrného výdělku za dobu práce v sobotu a v neděli pěti zaměstnancům blíže specifikovaným v rozhodnutí v konkrétně vymezených obdobích; správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že porušila povinnost stanovenou v § 116 zákoníku práce, když neposkytla příplatek ve výši nejméně 10 % průměrného výdělku pěti zaměstnancům blíže specifikovaným v rozhodnutí v konkrétně vymezených obdobích; správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce tím, že porušila povinnost stanovenou v § 141 odst. 1 zákoníku práce, když neposkytla mzdu a příplatek ve výši nejméně 10 % průměrného výdělku za dobu práce v sobotu a v neděli pěti zaměstnancům blíže specifikovaným v rozhodnutí v konkrétně vymezených obdobích; správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. j) zákona o inspekci práce tím, že porušila povinnost stanovenou v ustanovení § 140 zákoníku práce, neboť neposkytla odměnu za dobu pracovní pohotovosti ve výši nejméně 10 % průměrného výdělku třem zaměstnancům blíže specifikovaným v rozhodnutí v konkrétně vymezených obdobích; správního deliktu dle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce, tím že porušila povinnost stanovenou v § 114 odst. 1 zákoníku práce, když neposkytla mzdu a příplatek nejméně ve výši 25 % za dobu práce přesčas, na které vzniklo za tuto dobu právo pěti zaměstnancům blíže specifikovaným v rozhodnutí v konkrétně vymezených obdobích; správního deliktu dle § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce tím, že porušila povinnost stanovenou v ustanovení § 151 zákoníku práce ve spojení s ustanovením § 170 odst. 1 téhož zákona, když neposkytla náhradu výdajů, na které v souvislosti s výkonem práce vzniklo právo zaměstnanci blíže specifikovanému v rozhodnutí v konkrétně vymezeném období; správního deliktu dle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce tím, že porušila povinnost stanovenou v ustanovení § 7 nařízení vlády č. 589/2006

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Sb., kterým se stanoví odchylná úprava pracovní doby a doby odpočinku zaměstnanců v dopravě, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „nařízení vlády č. 589/2006 Sb.“), jelikož nezajistila, aby v průběhu 24 hodin po skončení předchozí či týdenní doby odpočinku měl zaměstnanec novou denní dobu odpočinku v délce nejméně devíti hodin, a to u tří zaměstnanců blíže specifikovaných v rozhodnutí v konkrétně vymezených obdobích; správního deliktu dle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce tím, že porušila povinnost stanovenou v § 7 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., když nezajistila, aby mezi dvěma týdenními dobami odpočinku byly nejvýše tři denní doby odpočinku zkrácené pod 11 hodin u tří zaměstnanců blíže specifikovaných v rozhodnutí v konkrétně vymezených obdobích; správního deliktu dle § 28 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce tím, že porušila povinnost stanovenou v § 9 odst. 1, odst. 2 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., neboť neposkytla členům osádky nákladního automobilu v silniční dopravě nejdéle po šesti hodinách nepřetržité práce (doba řízení + jiné práce) přestávku v práci na jídlo o oddech v trvání nejméně 45 minut, pokud byla pracovní doba člena osádky nákladního automobilu v silniční dopravě delší než 9 hodin, u dvou v rozhodnutí blíže specifikovaných zaměstnanců v konkrétně vymezených obdobích. Za tyto správní delikty jí dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce za použití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“) byla uložena pokuta ve výši 92 000 Kč, jakož i povinnost uhradit náklady správního řízení paušální částkou ve výši 1 000 Kč. Žalobkyně se současně domáhala, aby soud zrušil i prvostupňové rozhodnutí a žalovanému uložil povinnost nahradit náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně ohledně správního deliktu právnických osob na úseku pracovní doby podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce (bod II. rozhodnutí oblastního inspektorátu) namítala, že evidenci pracovní doby u vybraných zaměstnanců vést nemohla, neboť příslušní zaměstnanci, řidiči mezinárodní kamionové dopravy, jí k tomu účelu nepředkládali podklady (protokol o jízdě řidiče s vyznačením všech potřebných údajů). Žalobkyně je sankcionována za něco, co nezavinila, když počátky a průběh jízd byli povinni primárně dokládat zaměstnanci.
3. V případě správního deliktu právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce (bod III. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně nesouhlasila s tím, že by porušila povinnost stanovenou v § 141 odst. 1 zákoníku práce. Podle pracovního řádu žalobkyně doloženého správnímu orgánu byli zaměstnanci povinni vést záznamy o provozu vozidla, což nečinili, navzdory proškolení zaměstnavatelem a ověřování znalosti této interní normy. Jelikož zákoník práce jako soukromoprávní norma postup zjištění prací o sobotách a nedělích nestanoví, nelze v takovém případě ukládat zaměstnavateli pokutu a orgánu státní správy nepřísluší ani zasahovat do vnitropodnikového řízení.
4. Ohledně správního deliktu právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce (bod IV. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně uvedla, že vlivem nedodržování povinnosti zaměstnanců evidovat provozní činnost a pracovní dobu nebyl zaměstnavatel schopen zařadit výkon práce

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaměstnanci do nočních hodin. Zákoník práce tuto oblast soukromého práva neupravuje, záleží tedy na vůli zaměstnavatele, jaký systém zvolí, případná ingerence orgánů státní správy je diskutabilní. Stanovil-li zaměstnavatel v pracovním řádu povinnosti zaměstnancům, nesou tito odpovědnost za nezjištění pracovních hodin nad rámec běžného výkonu práce.

5. Žalobkyně stran správního deliktu právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. j) zákona o inspekci práce (bod V. rozhodnutí oblastního inspektorátu) namítala, že jde o přepjatý formalismus orgánů státní správy a nesprávný výklad pracovněprávních vztahů na pracovišti žalobkyně. U žalobkyně režim pracovní pohotovosti neexistuje, pročež zaměstnancům nemůže náležet odměna za její výkon a žalobkyně nemůže být správním orgánem sankcionována za její nezaplacení. Pokud správní orgán vycházel z údajů uvedených v digitálním tachografu, bylo prokázáno, že se jednalo o nesprávné zadání činnosti do tohoto přístroje.
6. V případě správního deliktu právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce (bod VI. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně konstatovala, že uložení sankce nemá oporu v zákoně, když jako zaměstnavatel doložila, že všechny pracovní smlouvy obsahují ujednání o tom, že mzda zahrnuje veškeré příplatky za přesčasovou práci do 150 hodin ročně. Správní orgán neprokázal, z jakého důvodu a za jaké hodiny plyne zaměstnavateli povinnost příplatky zaplatit.
7. Ohledně správního deliktu právnických osob na úseku náhrad podle § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce (bod VII. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně namítala, že odůvodnění týkající se tohoto jednání nemá oporu v provedeném dokazování a ve skutečnostech v průběhu kontroly najevo vyšlých, když žalobkyně prokázala, že všechny nároky zaměstnance H. byly vyplaceny, jde tak o svévolné rozhodnutí. I u správního deliktu právnických osob na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce (bod IX. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně odkázala na právě uvedenou argumentaci.
8. V případě správního deliktu právnických osob na úseku pracovní doby podle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce (bod VIII. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně namítala, že sankce a postih byly aplikovány v rozporu se zákonem, jelikož žalobkyně prokázala, že za správní delikt nenese odpovědnost. Zaměstnanci žalobkyně byli povinni dodržovat nařízení vlády č. 589/2006 Sb., byli opakovaně zaměstnavatelem proškoleni a znalost předpisů po nich byla vyžadována. Pokud zaměstnanci všechny náležitosti své provozní doby nevedli, nemůže žalobkyně nést odpovědnost za jejich chování. Objektivní odpovědnost zaměstnavatele v těchto záležitostech byla v novém zákoníku práce překonána. Na tuto argumentaci žalobkyně odkázala i u správního deliktu právnických osob na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce (bod X. rozhodnutí oblastního inspektorátu).
9. Konečně žalobkyně nesouhlasila s výší uložené pokuty, kterou s ohledem na drobné porušení pracovněprávních předpisů považovala za nepřiměřeně přísnou.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

10. Závěrem žalobkyně poznamenala, že veškeré námitky uvedla již v odvolacím řízení, ale žalovaný se jimi řádně nezabýval, své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Správní orgán se měl vyjádřit také v tom směru, jakým způsobem měla žalobkyně vést evidenci pracovní doby z hlediska specifik provozovatele mezinárodní kamionové dopravy, když bez součinnosti zaměstnanců toho nebyla schopna.

Vyjádření žalovaného k žalobě

11. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž odkázal na rozhodnutí správních orgánů obou stupňů a navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost. Žalovaný předně nesouhlasil s tím, že by se řádně nezabýval odvolacími námitkami (shodujícími se s námitkami žalobními) a své rozhodnutí neodůvodnil. Žalobkyně totožné námitky uváděla i v průběhu prvostupňového řízení, oblastní inspektorát se s nimi pečlivě vypořádal na stranách 10 až 16 svého rozhodnutí. Dle žalovaného jeho rozhodnutí obsahuje veškeré obligatorní náležitosti ve smyslu § 68 správního řádu, protože rozhodnutí správních orgánů obou stupňů tvoří jeden celek, považoval žalovaný za nadbytečné opakovat jinými slovy totéž, co uvedl ve svém rozhodnutí oblastní inspektorát.
12. Žalovaný taktéž nesouhlasil s námitkou nepřiměřeně přísné pokuty. Úhrnná pokuta ve výši 92 000 Kč za spáchání deseti závažných správních deliktů v oblasti základních pracovněprávních povinností zaměstnavatele, tj. ve výši 4,6 % zákonné sazby sankce za nejprísněji postižitelný správní delikt [dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci práce] byla uložena v souladu se zásadou absorpce.
13. K žalobní námitce, že žalobkyně nebyla schopna jednotlivě vést evidenci pracovní doby zaměstnanců pracujících jako řidiči kamionové dopravy a je sankcionována za nezaviněné jednání, když počátek a průběh jízd byli povinni primárně dokládat zaměstnanci, žalovaný oponoval, že odpovědnost za správní delikt (porušení právních předpisů právnickou osobou) je posuzována bez ohledu na zavinění jako odpovědnost objektivní. Správní orgány tak subjektivní stránku správního deliktu nezkoumají.
14. K argumentaci žalobkyně, že se správní orgán měl zřetelněji vyjádřit i ke způsobu vedení evidence pracovní doby žalobkyní vzhledem ke specifikům mezinárodní kamionové dopravy s tím, že bez součinnosti zaměstnanců toho nebyla schopna, žalovaný konstatoval, že povinnost stanovená v § 96 zákoníku práce se vztahuje na všechny zaměstnavatele bez rozdílu. Zákoník práce způsob evidence nestanoví, ta je plně v gesci zaměstnavatele. Z judikatury plyne, že způsob evidence musí být transparentní, musí z něj být patrné, kdy byla práce vykonávána, zda zaměstnanec pracoval nařízený nebo dohodnutý přesčas, jaká byla celková pracovní doba a další skutečnosti důležité pro nároky týkající se pracovní doby.

Posouzení věci soudem

15. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen. Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

16. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
17. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
18. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Dne 20. 2. 2015 zahájil oblastní inspektorát kontrolu žalobkyně dle § 5 odst. 1 písm. a), písm. c) zákona o inspekci práce v rozsahu § 3 téhož zákona, předmětem kontroly bylo dodržování povinností vymezených v § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce se zaměřením zejména na povinnosti na úseku odměňování zaměstnanců, na úseku pracovní doby, na úseku cestovních náhrad, na úseku právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce a na úseku pracovního poměru nebo dohod o pracích konaných mimo pracovní poměr. Kontrolovaným obdobím byl časový úsek od 1. 5. 2014 do 5. 3. 2015 (viz oznámení o zahájení kontroly ze dne 20. 2. 2015, č. j. 3429/7.50/15-1). Protokol o kontrole č. j. 3429/7.50/15-2 ze dne 20. 4. 2015 obsahuje doklady předložené ke kontrole žalobkyni, průběh kontroly, zjištěné skutečnosti, kontrolní zjištění, včetně konkrétních porušených povinností, výčet dokladů, o něž se kontrolní zjištění opírá, a poučení o možnosti podat písemné námitky. Žalobkyně s ním byla seznámena dne 20. 4. 2015 doručením do její datové schránky, právo na podání opravného prostředku nevyužila, kontrola byla tímto ukončena a protokol o kontrole byl vypořádán. Opatřením k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole ze dne 11. 5. 2015, č. j. 3429/7.50/15-3, oblastní inspektorát v souladu s § 7 odst. 1 písm. g) zákona o inspekci práce uložil žalobkyni odstranění nedostatků zjištěných kontrolou a podání písemné zprávy o přijatých opatřeních ve stanovené lhůtě, což žalobkyně učinila dopisem doručeným dne 3. 6. 2015. Dne 8. 7. 2015 zahájil oblastní inspektorát kontrolu žalobkyně dle § 5 odst. 1 písm. a), písm. c) zákona o inspekci práce v rozsahu § 3 téhož zákona, předmětem kontroly bylo dodržování povinností vymezených v § 3 odst. 1 zákona o inspekci práce se zaměřením zejména na povinnosti na úseku pracovní doby a na úseku právních předpisů k zajištění bezpečnosti práce. Kontrolovaným obdobím byl časový úsek od 1. 1. 2014 do 30. 6. 2015 (viz oznámení o provedení kontroly ze dne 30. 6. 2015). Protokol o kontrole č. j. 16033/7.41/15-2 ze dne 30. 7. 2015 obsahuje doklady předložené ke kontrole žalobkyni, průběh kontroly, zjištěné skutečnosti, kontrolní zjištění, včetně konkrétních porušených povinností, výčet dokladů, o něž se kontrolní zjištění opírá, a poučení o možnosti podat písemné námitky. Žalobkyně s ním byla seznámena dne 31. 7. 2015 doručením do její datové schránky, právo na podání opravného prostředku nevyužila, kontrola byla tímto ukončena, protokol o Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

kontrole byl vypořádán. Opatřením k odstranění nedostatků zjištěných při kontrole ze dne 24. 8. 2015, č. j. 16033/7.41/15-3, oblastní inspektorát v souladu s § 7 odst. 1 písm. g) zákona o inspekci práce uložil žalobkyni odstranění nedostatků zjištěných kontrolou a podání písemné zprávy o přijatých opatřeních ve stanovené lhůtě, což žalobkyně učinila dopisem doručeným dne 16. 9. 2015 (původní lhůta byla k žádosti žalobkyně prodloužena). Příkazem ze dne 2. 2. 2016, č. j. 972/7.30/16-4, uložil oblastní inspektorát žalobkyni pokutu ve výši 92 000 Kč a náklady správního řízení ve výši 1 000 Kč. Podáním odporu žalobkyně dne 10. 2. 2016 byl příkaz zrušen, vyrozměním o pokračování správního řízení ze dne 19. 2. 2016 správní orgán I. stupně informoval žalobkyni o pokračování správního řízení, poučil ji o jejích procesních právech a povinnostech, současně ji vyzval k předložení listin prokazujících příjmy a majetkové poměry žalobkyně. Úřední záznam o provedení důkazu listinami č. j. 972/7.30/16-7 ze dne 24. 2. 2016 dokumentuje, že předmětného dne provedl oblastní inspektorát mimo ústní jednání dokazování vypočtenými listinnými důkazy. Vyrozměním o možnosti seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 24. 2. 2016 byla žalobkyně informována o možnosti vyjádřit se před vydáním rozhodnutí k jeho podkladům a nahlédnout do spisu dne 2. 3. 2016. Podáním ze dne 23. 2. 2016 doručeným správnímu orgánu I. stupně prostřednictvím datové schránky zaslala žalobkyně rozvahu a výkaz zisku a ztráty ke dni 31. 12. 2015. Protokol o nahlížení do spisu a seznámení s podklady rozhodnutí ze dne 2. 3. 2016 dokládá, že uvedeného dne se na oblastní inspektorát dostavil právní zástupce žalobkyně, nahlédl do spisu a sdělil, že podá písemné vyjádření k věci do 11. 3. 2016, což neučinil. Rozhodnutím oblastního inspektorátu ze dne 29. 7. 2016, č. j. 972/7.30/16-13, byla žalobkyně uznána vinnou ze spáchání správních deliktů podle § 30 odst. 1 písm. f), § 28 odst. 1 písm. l), § 26 odst. 1 písm. c), f), j) a d), § 27 odst. 1, § 28 odst. 1 písm. h), f) zákona o inspekci práce a za spáchání těchto deliktů jí byla uložena pokuta ve výši 92 000 Kč a náhrada nákladů řízení ve výši 1 000 Kč. Proti prvostupňovému rozhodnutí podala žalobkyně dne 17. 8. 2016 odvolání. O odvolání rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 1. 2017, č. j. 6290/1.30/16-3, které téhož dne nabylo právní moci.

19. Žalobkyně proti oběma protokolům o kontrole žádné námitky neuplatnila, poprvé se proti porušení povinností z její strany v řízení před správními orgány ohradila až v odporu podaném proti ve věci původně vydanému příkazu ze dne 2. 2. 2016, č. j. 972/7.30/16-4. Námitky žalobkyně v tomto oprávněm prostředku obsažené jsou zcela totožné s námitkami obsaženými v následně podaném odvolání proti rozhodnutí ze dne 29. 7. 2016, č. j. 972/7.30/16-13. Odvolací námitky pak jsou zcela shodné s námitkami žalobními, vyjma námitky nepřezkoumatelnosti a námitky týkající se správního deliktu podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce, které žalobkyně poprvé uplatnila až v podané žalobě.
20. Soud se nejprve zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného, kterou žalobkyně spatřovala v tom, že žalovaný řádně nevypořádal všechny odvolací námitky a své rozhodnutí řádně neodůvodnil. Soud zdůrazňuje, že žalobkyně nespécifikovala, jakou či jaké konkrétní odvolací námitky žalovaný nehodnotil. K takto obecně formulované námitce soud po prostudování odvolání žalobkyně a žalobou napadeného rozhodnutí konstatuje, že žalovaný se zabýval všemi odvolacími námitkami a zcela dostačujícím způsobem se s nimi vypořádal. Dále považuje soud za potřebné připomenout, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a rozhodnutí odvolacího orgánu tvoří Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

dohromady jeden celek, tudíž tato rozhodnutí nelze posuzovat izolovaně. Taktéž nutno podotknout, že po odvolacím orgánu nelze požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání. Plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil (blíže srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, sp. zn. 8 As 13/2007, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu v tomto rozsudku uvedená jsou dostupná na www.nssoud.cz). Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostál.

21. Dále soud přistoupil k posouzení námitek týkajících se jednotlivých správních deliktů, jimiž byla žalobkyně uznána vinnou, které de facto spočívaly téměř výhradně v odmítání objektivní odpovědnosti žalobkyně jako zaměstnavatele a v poukazování na porušení povinností zaměstnanci, vůči nimž měla být dle názoru žalobkyně výlučně vyvozována odpovědnost. Na tomto místě soud předesílá, že odpovědnost za spáchání správního deliktu právnickou osobou je v zákoně o inspekci práce koncipována jako odpovědnost objektivní. Tato koncepce objektivní odpovědnosti neklade správnímu orgánu povinnost zkoumat zavinění odpovědné právnické osoby, tedy zkoumat a prokazovat naplnění subjektivního vztahu pachatele (vůle, vědomí, nedbalost) k pravděpodobným následkům svého jednání. K vyvození odpovědnosti postačuje pouhé zjištění, porušení či nesplnění povinností stanovených zákonem nebo uložených na jeho základě. Z objektivní odpovědnosti za spáchání správního deliktu se nelze vyvinut ani tvrzením subjektivního zavinění zaměstnanců. Již samotným porušením či nesplněním povinností stanovených zákonem nebo uložených na jeho základě je porušen zájem společnosti. Tím dochází k naplnění objektivní stránky správního deliktu a k vyvození odpovědnosti za takový správní delikt je dostačující prokázání těchto porušení. Charakter institutu objektivní odpovědnosti za správní delikt podle zákona o inspekci práce zabraňuje tomu, aby se právnická osoba jako zaměstnavatel zbavila povinností, které jsou na ni kladeny právními předpisy.
22. Pokud jde o správní delikt právnických osob na úseku pracovní doby podle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce (*pozn. soudu pro přehlednost je dále uváděno i korespondující označení výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně; bod II. rozhodnutí oblastního inspektorátu*), žalobkyně namítala nemožnost vedení evidence pracovní doby u příslušných zaměstnanců, kteří jí k tomu nepředkládali podklady, tj. neexistenci subjektivní stránky správního deliktu. Podle § 96 odst. 1 zákoníku práce *je zaměstnavatel povinen vést u jednotlivých zaměstnanců evidenci s vyznačením začátku a konce a) odpracované 1. směny [§ 78 odst. 1 písm. c)], 2. práce přesčas [§ 78 odst. 1 písm. i) a § 93], 3. další dohodnuté práce přesčas (§93a), 4. noční práce (§ 94), 5. doby v době pracovní pohotovosti (§ 95 odst. 2), b) pracovní pohotovosti, kterou zaměstnanec držel [§ 78 odst. 1 písm. h) a § 95]. Dle § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce se právnická osoba dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že nevede evidenci pracovní doby, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu. Zvláštním právním předpisem je zákoník práce. Oblastní inspektorát a žalovaný shledali porušení shora citovaného ustanovení žalobkyní v tom, že jako zaměstnavatel nevedla u jednotlivých zaměstnanců evidenci pracovní doby s vyznačením počátku a konce směn, práce v noci, práce přesčas, další dohodnuté práce přesčas, pracovní pohotovosti, kterou zaměstnanec držel, a odpracované doby v době pracovní pohotovosti u zaměstnanců K., M., H., K., S. v obdobích specifikovaných ve*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. K tomu žalobkyně v průběhu správního řízení nevznesla žádné námitky.

23. Soud k tomu doplňuje, že z protokolu o kontrole ze dne 20. 4. 2015 strany 5 bodu 5 kontrolního zjištění plyne, že žalobkyně jako zaměstnavatel porušila své povinnosti na úseku pracovní doby, když u zaměstnanců M., K., K., S. a H. v období od května 2014 do ledna 2015 nevedla evidenci odpracované pracovní doby, jak ukládá ustanovení § 96 odst. 1 zákoníku práce. Při kontrole byly předloženy knihy docházky jmenovaných zaměstnanců za uvedené období a výkazy práce (měsíční) řidičů – TAGRA, z nichž je patrné, že tito vykonávali noční práce, práce přesčas, pohotovosti, práce o víkendech a svátcích, avšak tyto skutečnosti nebyly v předložených knihách docházky uvedeny. Ustanovení § 96 odst. 1 zákoníku práce sice neukládá způsob vedení evidence pracovní doby, musí z ní být však patrné, kdy a kolik hodin zaměstnanec odpracoval za den, za týden, kolik hodin z toho připadlo na práci přesčas, noční práci, na práci v sobotu a v neděli a na práci o svátcích. Zvlášť je nutné vést i hodiny pracovní pohotovosti. Z evidence musí být dále zřejmé, zda byl dodržen nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směny a v týdnu. Zvolený způsob musí odpovídat účelu vedení evidence pracovní doby, tedy jako podkladu pro výpočet mezd, ke sledování čerpání dovolené, přesčasové práce, vyplácení zákonných příplatků. Samotné záznamy o době řízení vozidla a bezpečnostních přestávkách, záznamy o provozu vozidla, tachografy a jiná technická záznamová zařízení nelze považovat za evidenci pracovní doby dle § 96 odst. 1 zákoníku práce, neboť neobsahují povinné rozlišení pracovní doby ve smyslu tohoto zákonného ustanovení.
24. Zákoník práce výslovně stanoví povinnost zaměstnavatele vést evidenci pracovní doby pro jednotlivé zaměstnance a vyznačit v ní shora uvedené skutečnosti. Způsob vedení evidence pracovní doby (elektronicky, v papírové podobě, počítačovými programy) kodex pracovního práva nestanoví, vždy záleží na rozhodnutí zaměstnavatele. Podle rozhodnutí Nejvyššího soudu ze dne 5. 11. 2004, sp. zn. 21 Cdo 1916/2004, musí být záznamy o pracovní době transparentní a musí z nich být jasné patrné, kdy byla práce vykonávána, zda zaměstnanec pracoval nařízený nebo dohodnutý přesčas, jaká byla celková pracovní doba a další skutečnosti, které jsou důležité pro nároky týkající se pracovní doby.
25. Pokud žalobkyně v průběhu správního řízení i v podané žalobě odmítala svou odpovědnost, tedy odpovědnost zaměstnavatele, a naopak tvrdila, že nevedení evidence pracovní doby zavinili zaměstnanci (K., M., H., K., S.) tím, že jí nepředkládali podklady (protokol o jízdě řidiče), pak tyto její námitky nejsou důvodné. Bylo na žalobkyni, aby zvolila takový způsob vedení evidence pracovní doby, aby své zákonné povinnosti dostála bez ohledu na skutečnost, že jmenovaní zaměstnanci pracovali jako řidiči mezinárodní kamionové dopravy se specifiky z toho plynoucími, s nimiž je ostatně povinen se vypořádat každý provozovatel kamionové dopravy. Odpovědnost za správní delikty je konstruována jako odpovědnost objektivní. Nelze proto ani odkazem na jednání zaměstnance se zprostit odpovědnosti za spáchání správního deliktu.
26. V případě správního deliktu právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce (bod III. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně nesouhlasila, s tím, že by porušila povinnosti stanovené v § 141 odst. 1 zákoníku práce, neboť zaměstnanci navzdory povinnosti stanovené v pracovním Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

řádu záznamy o provozu vozidla nevedli a zákoník práce, soukromoprávní norma, postup zjištění prací o sobotách a nedělích nestanoví, tedy žalobkyně nebyla schopna rozlišit, zda zaměstnanci pracovali v sobotu a neděli. Obdobně jako u předchozí námitky žalobkyně spatřovala odpovědnost výhradně na straně zaměstnanců a namítala absenci subjektivní stránky správního deliktu.

Podle § 141 odst. 1 zákoníku práce *mzda nebo plat jsou splatné po vykonání práce, a to nejpozději v kalendářním měsíci následujícím po měsíci, ve kterém vzniklo zaměstnanci právo na mzdu nebo plat nebo některou jejich složku.* Dle § 118 odst. 1 zákoníku práce *za dobu práce v sobotu a v neděli přísluší zaměstnanci dosažená mzda a příplatek nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku.* Je však možné sjednat jinou minimální výši a způsob určení příplatku. Dle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce *právník osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci ve stanoveném termínu mzdu nebo plat nebo některou její složku.* Oblastní inspektorát a žalovaný shledali porušení shora citovaného ustanovení žalobkyní v tom, že jako zaměstnavatel neposkytla mzdu a příplatek ve výši nejméně 10 % průměrného výdělku za dobu práce v sobotu a neděli zaměstnancům H., M., K. a S. za dobu práce ve dnech vymezených ve výroku rozhodnutí oblastního inspektorátu. Správní orgán I. stupně se náležitě vypořádal i s námitkami žalobkyně vznesenými ve správním řízení, když konstatoval, že ani eventuální nesplnění některé povinnosti zaměstnance uložené žalobkyní (jako zaměstnavatelem) jejím zaměstnancům neopravňuje žalobkyni k porušení jejich povinností stanovených pracovněprávními předpisy. V této souvislosti odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2016, sp. zn. 22 Ad 99/2014, v němž jmenovaný soud konstatoval: „Z uvedeného tedy plyne, že žalobce okolnost, že za předmětný správní delikt neodpovídá, dovozoval od porušení povinností jeho zaměstnankyní vyplývajících z pracovněprávního vztahu. Pracovněprávní vztah je ovšem právním vztahem soukromoprávním. Oproti tomu právní úprava odpovědnosti za správní delikty právnických či fyzických osob spadá do oblasti práva veřejného. Krajský soud odkazuje na právní větu rozhodnutí Vrchního soudu v Praze ve věci sp. zn. 6 A 197/93 (obdobně též na právní závěry vyjádřené Nejvyšším správním soudem v rozhodnutí č. j. 1 As 149/2013-50), že odpovědnosti za správní delikt v oboru práva veřejného se nelze zásadně vyhnout poukazem na smluvní ujednání mezi účastníky soukromoprávního vztahu a na porušení smluvních povinností ze strany druhého účastníka smlouvy. Krajský soud proto uzavírá, že samotné porušení povinností vyplývajících z pracovněprávního vztahu mezi žalobcem a J. V., nemůže být důvodem, který by jej zbavil veřejnoprávní odpovědnosti za spáchání předmětného správního deliktu spočívajícího v umožnění výkonu nelegální práce dle § 140 odst. 1 písm. c) zákona č. 435/2004 Sb. Jinými slovy řečeno, uvedená námitka žalobce, že k výkonu nelegální práce došlo porušením povinností jeho zaměstnankyní, již pověřil výběrem a přijímáním pracovních sil, je okolností, která je pro posouzení odpovědnosti žalobce za předmětný správní delikt irelevantní. Dopad může mít toliko v soukromoprávní sféře ve vztahu mezi žalobcem jakožto zaměstnavatelem a označenou zaměstnankyní.“

27. Soud k tomu dodává, že z protokolu o kontrole ze dne 20. 4. 2015 strany 6 bod 6 kontrolního zjištění je patrné, že žalobkyně jako zaměstnavatel porušila povinnosti na úseku odměňování zaměstnanců, když zaměstnancům H., M., K., K. a S. ve stanoveném termínu neposkytla mzdu a příplatek za práci v sobotu a neděli. Porovnáním údajů zjištěných z výkazů jmenovaných řidičů (TAGRA), z nichž vyplynulo, že zaměstnanci pracovali v sobotních a nedělních termínech, s příslušnými mzdovými listy a výplatními

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

lístky, bylo zjištěno, že za tyto práce nebyla zúčtována a poskytnuta mzda a příplatek za práci v sobotu a v neděli.

28. Také u této žalobní námitky soud s poukazem na shora uvedený výklad o objektivní odpovědnosti konstatuje, že odpovědnost žalobkyně za správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci práce je odpovědností objektivní, nevyžadující zavinění pachatele, a žalobkyně se této odpovědnosti nemůže zbavit ani odkazem na činnost jiného subjektu, neboť odpovědnou za plnění povinností vyplývajících z příslušných právních předpisů je pouze ona.
29. K argumentu žalobkyně, že orgánu státní správy nepřísluší ingerovat do vnitropodnikového řízení (s nímž se výstižně vypořádal i oblastní inspektorát v odst. 2 na straně 11 svého rozhodnutí), nutno podotknout, že Státní úřad inspekce práce a oblastní inspektoráty práce byly zákonem o inspekci práce zřízeny právě jako specializované správní úřady nadané pravomocí a působností v oblasti kontroly dodržování pracovněprávních předpisů v širším smyslu, tedy argument žalobkyně je naprosto scestný.
30. Ohledně správního deliktu právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce (bod IV. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně dle svého tvrzení nebyla schopna zařadit výkon práce zaměstnanci do nočních hodin v důsledku nedodržování jejich povinnosti evidovat provozní činnost a pracovní dobu, ačkoli jim žalobkyně jako zaměstnavatel stanovila povinnosti v pracovním řádu. Podobně jako u předchozí námitky spatřovala odpovědnost výlučně na straně zaměstnanců. Podle § 116 zákoníku práce *za dobu noční práce přísluší zaměstnanci dosažená mzda a příplatek nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku. Je však možné sjednat jinou minimální výši a způsob určení příplatku.* Dle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce *právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci příplatek za práci ve ztíženém a zdraví škodlivém pracovním prostředí a za práci v noci.* Správní orgán I. stupně a žalovaný shledali porušení shora citovaného ustanovení žalobkyní v tom, že jako zaměstnavatel neposkytl příplatek ve výši nejméně 10 % průměrného výdělku za dobu noční práce zaměstnancům H., M., K., K. a S. v obdobích specifikovaných v enunciatu rozhodnutí oblastního inspektorátu. Správní orgán I. stupně se taktéž náležitě vypořádal i s námitkami žalobkyně vznesenými ve správním řízení, když odkázal na svoji předchozí argumentaci k obsahově shodným námitkám žalobkyně u správního deliktu pod bodem III. rozhodnutí oblastního inspektorátu.
31. Soud doplňuje, že z protokolu o kontrole ze dne 20. 4. 2015 strany 7 bodu 7 kontrolního zjištění je zřejmé, že žalobkyně jako zaměstnavatel porušila povinnosti na úseku odměňování zaměstnanců, když zaměstnancům H., M., K., K. a S. za dobu noční práce nezúčtovala a neposkytla příplatek nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku za noční práci. Uvedené nezúčtování a neposkytnutí příplatku bylo zjištěno kontrolou výkazů jmenovaných řidičů (TAGRA), mzdových listů a výplatních lístků za příslušná období. Z protokolu o kontrole ze dne 30. 7. 2015 strany 3 bodu 6 kontrolního zjištění plyne, že komparací údajů ze zaměstnavatelem předložené knihy docházky a vyhodnocených dat z karet řidiče H., M., K. bylo zjištěno, že žalobkyně nevedla evidenci odpracovaných směn a noční práce uvedených zaměstnanců dle skutečně odpracovaných směn a nočních prací.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

32. I u této žalobní námitky soud s odkazem na pasáž o objektivní odpovědnosti výše uvedenou opakuje, že odpovědnost žalobkyně za správní delikt podle § 26 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce je odpovědností objektivní, nevyžadující zavinění pachatele, a žalobkyně se této odpovědnosti nemůže zbavit ani odkazem na činnost jiného subjektu, jelikož pouze ona je odpovědná za plnění povinností vyplývajících z příslušných právních předpisů.
33. Stran správního deliktu právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. j) zákona o inspekci práce (bod V. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně namítala přepjatý formalismus správních orgánů, nesprávnou interpretaci pracovněprávních vztahů, nemožnost spáchání uvedeného deliktu, jelikož režim pracovní pohotovosti u žalobkyně neexistuje. Pokud správní orgán vycházel z údajů uvedených v digitálním tachografu, bylo podle žalobkyně prokázáno, že šlo o nesprávné zadání činnosti do tohoto přístroje. Podle § 140 zákoníku práce *za dobu pracovní pohotovosti [§ 78 odst. 1 písm. b) a § 95] přísluší zaměstnanci odměna nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku*. Dle § 26 odst. 1 písm. j) zákona o inspekci práce *právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci odměnu za pracovní pohotovost nebo ji neposkytne ve stanovené výši*. Oblastní inspektorát i žalovaný shledali porušení shora citovaného ustanovení žalobkyní v tom, že jako zaměstnavatel neposkytl odměnu za dobu pracovní pohotovosti ve výši nejméně 10 % průměrného výdělku zaměstnancům H., K. a K. za pracovní pohotovost v obdobích vymezených ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Oblastní inspektorát námitky žalobkyně vysvětlující vznik údajů o režimu pracovní pohotovosti omylem nesprávnou manipulací s digitálním tachografem zaměstnanci zcela správně neshledal důvodnými s tím, že by bylo možno takto uvažovat v případě, že by se jednalo o ojedinělý případ malého rozsahu. V projednávané věci však bylo vytýkáno 15 případů pochybení u několika různých zaměstnanců v rozsahu až 71 hodin 49 minut na jednotlivý případ.
34. K uvedenému soud dodává, že z protokolu o kontrole ze dne 20. 4. 2015 strany 8 bodu 9 kontrolního zjištění je zřejmé, že žalobkyně jako zaměstnavatel porušila povinnosti na úseku odměňování zaměstnanců, když zaměstnancům H., K. a K. neposkytl odměnu za dobu pracovní pohotovosti nejméně ve výši 10 % průměrného výdělku. Uvedené nezúčtování a neposkytnutí odměny bylo zjištěno kontrolou výkazů jmenovaných řidičů (TAGRA), jejich mzdových listů a výplatních lístků za příslušná období.
35. U správního deliktu právnických osob na úseku odměňování zaměstnanců podle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce (bod VI. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně namítala nezákonné uložení sankce, neboť podle jejího názoru doložila, že všechny pracovní smlouvy obsahují ujednání o tom, že veškeré příplatky za přesčasovou práci do 150 hodin ročně jsou zahrnuty ve mzdě. Podle § 114 odst. 1 zákoníku práce *za dobu práce přesčas přísluší zaměstnanci mzda, na kterou mu vzniklo za tuto dobu právo, a příplatek nejméně ve výši 25 % průměrného výdělku, pokud se zaměstnavatel se zaměstnancem nedohodli na poskytnutí náhradního volna v rozsahu práce konané přesčas místo příplatku*. Dle § 26 odst. 1 písm. d) zákona o inspekci práce *právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

odměňování zaměstnanců tím, že neposkytne zaměstnanci mzdu nebo plat nebo náhradní volno za práci přesčas. Správní orgán I. stupně i žalovaný shledali porušení shora citovaného ustanovení žalobkyní v tom, že jako zaměstnavatel neposkytl mzdu a příplatek nejméně ve výši 25 % za dobu práce přesčas, na kterou vzniklo za tuto dobu právo zaměstnancům H., K., S., K. a M. v obdobích a rozsahu vymezeném ve výroku rozhodnutí oblastního inspektorátu. Oblastní inspektorát námitky žalobkyně týkající se zahrnutí přesčasové práce do mzdy správně neshledal důvodnými s tím, že pracovní smlouvy dotčených zaměstnanců sice obsahují formulaci deklarující zahrnutí nároků za přesčasovou práci v rozsahu 150 hodin ročně do mzdy, zákon však výslovně tuto možnost předpokládá jen v případě dvoustranného sjednání mzdy, nikoliv v případě jednostranného stanovení mzdy zaměstnavatelem formou mzdového výměru, jak se stalo u zaměstnanců žalobkyně. Podle správního orgánu I. stupně je nutno vždy respektovat zásadu zákonné ochrany postavení zaměstnance, s níž by nebyl souladný výklad umožňující zaměstnavateli sjednání zahrnutí určitých složek do mzdy bez znalosti její konečné výše v pracovní smlouvě a jednostranné stanovení celkové výše bez interakce zaměstnance. Dále oblastní inspektorát nepřehlédl, že mzdy byly zaměstnancům stanoveny jen mírně nad hranicí nejnižší úrovně zaručené mzdy stanovené příslušným právním předpisem; při odpracování 150 hodin přesčasů by zaměstnanci fakticky byli honorováni několika korunami za hodinu přesčasové práce, což odporuje smyslu daného ustanovení a nepochybně i uvedené základní zásadě pracovního práva.

36. Soud k tomu dodává, že z protokolu o kontrole ze dne 20. 4. 2015 strany 3 bodu 1 kontrolního zjištění plyne, že žalobkyně určila mzdu zaměstnancům M., H., K., K. a K. s přihlédnutím k případné práci přesčas ve mzdových výměrech. U těchto zaměstnanců bylo kontrolou mzdových výměrů zjištěno, že žalobkyně jako zaměstnavatel v tomto výměru mimo jiné stanovila mzdu a uvedla, že „u mzdy je dle § 114 odst. 3 zákoníku práce přihlédnuto k práci přesčas v rozsahu 150 hodin za kalendářní rok“. Kontrolou pracovních smluv jmenovaných zaměstnanců oblastní inspektorát zjistil, že obsahují v oddíle 4 podmínky odměňování za práci následující formulaci: „mzdové podmínky a mzda jsou stanoveny ve mzdovém výměru v souladu s právním předpisem“. Ze strany 9 bodu 10 kontrolního zjištění téže listiny vyplývá, že žalobkyně jako zaměstnavatel porušila povinnosti na úseku odměňování, když nezúčtovala a neposkytl mzdu a příplatek za práci přesčas zaměstnancům H., M., K., K. a S. Délka stanovené týdenní doby zaměstnanců v rámci kontrolovaného období činila 40 hodin týdně (viz odpověď žalobkyně k žádosti oblastního inspektorátu o předložení dokladů ze dne 5. 3. 2015), rozvržení pracovní doby bylo nerovnoměrné, přepočítaný počet stanovené týdenní doby byl prováděn měsíčně (viz e-mailové vyjádření žalobkyně ze dne 15. 4. 2015). Pracovní smlouvy jmenovaných zaměstnanců obsahují ujednání, že „u mzdy je dle § 114 odst. 3 zákoníku práce přihlédnuto k práci přesčas v rozsahu 150 hodin za kalendářní rok“, sjednání mzdy (dvoustranným právním úkonem) se zaměstnanci žalobkyně nedoložila, mzda jim byla určena mzdovými výměry (jednostranným právním úkonem). Sjednání mzdy s přihlédnutím k případné práci přesčas lze uskutečnit pouze smlouvou, nikoliv mzdu určit mzdovým výměrem. Uvedené nezúčtování a neposkytnutí mzdy a příplatku za hodiny přesčasové práce (hodiny nad rámec týdenního fondu pracovní doby) oblastní inspektorát zjistil kontrolou výkazů jmenovaných řidičů (TAGRA), mzdových listů, výplatních lístků a knih docházky za příslušná období. Žalobkyně po celé kontrolované období poskytovala mzdu za práci odpovídající pouze délce stanovené týdenní pracovní doby, tj. 40 hodin týdně (která Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

koresponduje s údaji v knihách docházky), bez ohledu na skutečnost, že jmenovaní zaměstnanci odpracovali hodiny nad rámec stanovené týdenní doby (jak plyne z údajů ve výkazech práce řidičů – TAGRA).

37. Pokud jde o správní delikt právnických osob na úseku náhrad podle § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce (bod VII. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně namítala, že jde o svévolné rozhodnutí správního orgánu. Odůvodnění deliktního jednání žalobkyně nemá oporu v provedeném dokazování a ve skutečnostech v průběhu kontroly najevo vyšlých, neboť prokázala, že všechny nároky zaměstnance H. byly vyplaceny. Podle § 151 zákoníku práce *zaměstnavatel je povinen poskytovat zaměstnanci, není-li v tomto zákoně dále stanoveno jinak, náhradu výdajů, které mu vzniknou v souvislosti s výkonem práce, v rozsahu a za podmínek stanovených v této části.* Dle § 170 odst. 1 zákoníku práce *zaměstnanci přísluší při zahraniční pracovní cestě zahraniční stravné v cizí měně ve výši a za podmínek dále stanovených.* Dle § 27 odst. 1 zákona o inspekci práce *právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku náhrad tím, že neposkytne zaměstnanci náhradu mzdy nebo platu nebo náhradu výdajů spojených s výkonem práce, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu.* Oblastní inspektorát i žalovaný shledali porušení shora citovaného ustanovení žalobkyní v tom, že jako zaměstnavatel neposkytl náhradu výdajů, na které v souvislosti s výkonem práce vzniklo právo zaměstnanci H. za měsíc prosinec 2014 v částce 439,63 Euro. Správní orgán I. stupně na obecnou strohou námitku žalobkyně, že vyrovnaní všech jejích závazků vůči jmenovanému zaměstnanci bylo prokázáno, v mezích obecnosti námitky reagovala, tak, že na základě kontrolního zjištění bylo provedeným dokazováním zcela nepochybně prokázáno porušení povinnosti ze strany zaměstnavatele.
38. Soud doplňuje, že z protokolu o kontrole ze dne 20. 4. 2015 strany 11 bodu 13 kontrolního zjištění plyne, že žalobkyně jako zaměstnavatel porušila povinnosti na úseku náhrad, když zaměstnanci H. neposkytl náhradu výdajů, které mu vznikly v souvislosti s výkonem práce za měsíc prosinec 2014. Skutečnost, že žalobkyně jako zaměstnavatel zúčtovala a poskytla zaměstnanci za uvedený měsíc stravné pouze ve výši 10,37 Euro, ačkoli tento strávil na zahraniční pracovní cestě (tj. doba strávená mimo území České republiky delší než 18 hodin) celkem 10 dní, přičemž za tuto dobu mu správně náležela náhrada výdajů ve výši 450 Euro (10x45 Euro), vyplynula z kontroly následujících dokladů: závazek č. 14190613 (položka „diety H.“), výpis z účtu za leden 2015 o poskytnutí platby s označením „diety H.“, záznam o provozu vozidla „X“, výkaz práce řidiče (TAGRA), vyjádření žalobkyně ohledně výše poskytovaného příspěvku na stravné ze dne 17. 3. 2015 a zápisu o poskytnutých informacích ze dne 1. 4. 2015 ve věci náhrad – zahraničního stravného.
39. Ohledně správního deliktu právnických osob na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce (bod VIII. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně namítala, že prokázala, že za správní delikt nenese odpovědnost, objektivní odpovědnost byla novou právní úpravou překonána, odpovědnost nesou zaměstnanci, kteří navzdory proškolení zaměstnavatelem nedodržovali nařízení vlády č. 589/2006 Sb., když nevedli náležitosti své provozní doby. Podle § 7 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., *zaměstnavatel poskytne členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směnami podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství. Za podmínek stanovených v přímo použitelném předpisu Evropských společenství poskytne* Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zaměstnavatel členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nepřetržitý odpočinek mezi směny podle mezinárodní smlouvy vyhlášené ve Sbírce zákonů. Dle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že nezajistí rozvržení pracovní doby tak, aby měl zaměstnanec stanovený nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směny, ačkoli k tomu má povinnost podle zvláštního právního předpisu. Správní orgán I. stupně i žalovaný shledali porušení shora citovaného ustanovení žalobkyní v tom, že jako zaměstnavatel nezajistila, aby v průběhu 24 hodin po skončení předchozí denní či týdenní doby odpočinku měl zaměstnanec novou denní dobu odpočinku v délce nejméně devíti hodin u zaměstnanců H., K. a M. ve dnech a v časových úsecích specifikovaných v enunciatu rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí vypořádal námitku žalobkyně, že porušení pracovněprávních předpisů je liberačním důvodem pro zaměstnavatele, když s odkazem na shora citovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 6. 2016, sp. zn. 22 Ad 99/2014, konstatoval, že zákon o inspekci práce možnost liberace upravuje, nicméně pouhá skutečnost, že někdo jiný (zaměstnanci) má nějakou povinnost, automaticky liberační důvod nepředstavuje, natož pak důvod dostatečný. Povinností zaměstnavatele je řízení a kontrola práce zaměstnanců, včetně dodržování předpisů, je na něm, aby vyvinul tlak na dodržování povinností zaměstnanci. Teprve za situace, kdy vynaloží veškeré úsilí, které bylo možno požadovat, lze přistoupit k úvahám o liberaci.

40. Soud dodává, že z protokolu o kontrole ze dne 30. 7. 2015 strany 3 bodu 3 kontrolního zjištění je patrné, že vyhodnocením dat z karet řidičů programem TAGRA.eu CONTROL bylo zjištěno, že žalobkyně jako zaměstnavatel nezajistila, aby řidiči H., K. a M. měli jako zaměstnanci v průběhu každých 24 hodin po skončení předchozí denní nebo týdenní doby odpočinku novou denní dobu odpočinku, nebo zkrácenou denní dobu odpočinku. Ačkoliv byla žalobkyně dopisem č. j. 16033/7.41/15-1 ze dne 15. 7. 2015 vyzvána k předložení výtisků z tachografů provozovaných vozidel, jimiž by jednotliví řidiči odůvodnili zkrácení denního odpočinku popsáno v kontrolním zjištění, ve lhůtě tak neučinila.
 41. Také na tomto místě soud s odkazem na pasáž o objektivní odpovědnosti shora uvedenou akcentuje, že odpovědnost žalobkyně za správní delikt podle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce je odpovědností objektivní, nevyžadující zavinění pachatele, a žalobkyně se této odpovědnosti nemůže zbavit ani odkazem na činnost jiného subjektu, neboť odpovědnou za plnění povinností vyplývajících z příslušných právních předpisů je jen ona.
 42. I u dalšího správního deliktu právnických osob na úseku pracovní doby dle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce (bod IX. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně odkázala na svoji argumentaci uvedenou v odstavci 29. Podle § 7 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., zaměstnavatel poskytne členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směny podle přímo použitelného předpisu Evropských společenství. Za podmínek stanovených v přímo použitelném předpisu Evropských společenství poskytne zaměstnavatel členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nepřetržitý odpočinek mezi směny podle mezinárodní smlouvy vyhlášené ve Sbírce zákonů. Dle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce právnická osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že nezajistí rozvržení pracovní doby tak, aby měl zaměstnanec stanovený nepřetržitý odpočinek mezi dvěma směny, ačkoli k tomu má
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

povinnost podle zvláštního právního předpisu. Oblastní inspektorát i žalovaný shledali porušení shora citovaného ustanovení žalobkyní v tom, že jako zaměstnavatel nezajistila, aby mezi dvěma týdenními dobami odpočinku byly nejvýše tři denní doby odpočinku zkrácené pod 11 hodin u zaměstnanců H., K. a M. v obdobích vymezených ve výroku rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí k námitkám žalobkyně totožným jako u správního deliktu stejné skutkové podstaty (uvedeného pod bodem VIII. rozhodnutí) odkázal na jejich vypořádání tam uvedené.

43. Soud k uvedenému doplňuje, že z protokolu o kontrole ze dne 30. 7. 2015 strany 3 bodu 4 kontrolního zjištění vyplývá, že vyhodnocením dat z karet řidičů programem TAGRA.eu CONTROL bylo zjištěno, že žalobkyně jako zaměstnavatel nezajistila, aby řidiči H., K., M. jako zaměstnanci měli nejvýše tři zkrácené denní doby odpočinku. Navzdory skutečnosti, že žalobkyně byla dopisem č. j. 16033/7.41/15-1 ze dne 15. 7. 2015 vyzvána k předložení výtisků z tachografů provozovaných vozidel, jimiž by jednotliví řidiči odůvodnili zkrácení denního odpočinku popsáno v kontrolním zjištění, ve lhůtě tak neučinila.
44. Soud s odkazem na výklad o objektivní odpovědnosti shora obsažený opakuje, že odpovědnost žalobkyně za správní delikt podle § 28 odst. 1 písm. h) zákona o inspekci práce je odpovědností objektivní, nevyžadující zavinění pachatele, a žalobkyně se této odpovědnosti nemůže zbavit ani odkazem na činnost jiného subjektu, neboť odpovědnost za plnění povinností vyplývajících z příslušných právních předpisů nese toliko ona.
45. Ohledně správního deliktu na úseku pracovní doby podle § 28 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce (bod X. rozhodnutí oblastního inspektorátu) žalobkyně odkázala na svoji argumentaci uvedenou v odstavci 30. Podle § 9 odst. 1 nařízení vlády č. 589/2006 Sb., *zaměstnavatel poskytne členu osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě nejdéle po 6 hodinách nepřetržité práce přestávku v práci na jídlo a oddech v trvání nejméně 45 minut, pokud je pracovní doba člena osádky nákladního automobilu nebo autobusu v silniční dopravě delší než 9 hodin.* Podle odst. 2 téhož ustanovení *přestávka v práci na jídlo a oddech podle odstavce 1 může být rozdělena do několika částí v trvání nejméně 15 minut. To platí i v případě přestávky v práci na jídlo a oddech poskytnuté podle § 88 odst. 1 zákoníku práce.* Podle § 28 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce *právnícká osoba se dopustí správního deliktu na úseku pracovní doby tím, že neposkytne zaměstnancům přestávku v práci na jídlo a oddech nebo bezpečnostní přestávku.* Oblastní inspektorát ve svém rozhodnutí k námitkám žalobkyně totožným jako u správního deliktu (uvedeného pod bodem VIII. rozhodnutí oblastního inspektorátu) odkázal na jejich vypořádání tam uvedené.
46. Soud dodává, že z protokolu o kontrole ze dne 30. 7. 2015 strany 3 bodu 5 kontrolního zjištění je patrné, že vyhodnocením dat z karet řidičů programem TAGRA.eu CONTROL bylo zjištěno, že žalobkyně jako zaměstnavatel neposkytla členům osádky nákladního automobilu v silniční dopravě nejdéle po šesti hodinách nepřetržité práce (doba řízení + jiné práce) přestávku v práci na jídlo a oddech v trvání nejméně 45 minut, pokud byla pracovní doba člena osádky nákladního automobilu v silniční dopravě delší než 9 hodin, a to řidičům H. a M.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

47. Rovněž u této žalobní námitky soud s odkazem na výklad o objektivní odpovědnosti výše uvedený opakovaně zdůrazňuje, že odpovědnost žalobkyně za správní delikt podle § 28 odst. 1 písm. f) zákona o inspekci práce je odpovědností objektivní, nevyžadující zavinění pachatele, a žalobkyně se této odpovědnosti nemůže zbavit ani odkazem na činnost jiného subjektu, neboť odpovědnou za plnění povinností vyplývajících z příslušných právních předpisů je pouze ona.
48. Žalovaný ve svém rozhodnutí ohledně otázky viny žalobkyně shrnul, že ve správním řízení bylo spáchání všech správních deliktů dostatečně prokázáno, když podkladem pro rozhodování byly především výsledky provedené kontroly (tj. doklady poskytnuté žalobkyní), popř. její vyjádření a protokoly o kontrole obsahující kontrolní závěry, včetně zjištěných porušení právních předpisů ze strany žalobkyně. Žalobkyně v průběhu kontroly ani správního řízení nedoložila žádné důkazy vyvracející kontrolní zjištění a prokazující, že se předmětných porušení zákoníku práce a nařízení vlády č. 589/2006 Sb. nedopustila a ani jinak nebyly zpochybněny závěry provedené kontroly.
49. K žalobním námitkám popírajícím spáchání správních deliktů dle § 26 odst. 1 písm. c), § 26 odst. 1 písm. d), § 26 odst. 1 písm. f), § 26 odst. 1 písm. j), § 27 odst. 1, § 28 odst. 1 písm. h), § 28 odst. 1 písm. f), § 28 odst. 1 písm. l) zákona o inspekci práce soud uzavírá, že jednotlivé skutkové podstaty správních deliktů právnických osob byly naplněny, když ze strany žalobkyně došlo k porušení uvedených pracovněprávních povinností, což bylo prokázáno především výsledky provedené kontroly (tj. doklady poskytnutými žalobkyní) a protokoly o kontrole obsahujícími kontrolní závěry, neboť žalobkyně v průběhu kontroly ani správního řízení nepředložila žádné důkazy vyvracející kontrolní zjištění a prokazující, že se předmětných porušení pracovněprávních předpisů nedopustila. Žádná z těchto žalobních námitek tak nebyla shledána důvodnou.
50. Dále se soud zabýval žalobní námitkou týkající se nepřiměřené výše uložené pokuty v korelaci s žalobkyní tvrzeným drobným porušením pracovně právních předpisů. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Při úvaze o výši pokuty musí správní orgán hodnotit kritéria, která jsou pro výši pokuty stanovena zákonem z pohledu konkrétních zjištění vyplývajících z provedeného řízení. V daném případě je správní orgán při stanovení výše pokuty vázán hledisky uvedenými v § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce, dle něhož *„[p]ři určení výše pokuty právnické osobě se přihlíďne k jejím poměrům, k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.“* Z uvedeného vyplývá, že rozhodnutí správního orgánu musí obsahovat úvahu o tom, k jakým konkrétním skutečnostem správní orgány přihlížely jako ke skutečnostem rozhodujícím ve vztahu k rozsahu, závažnosti, způsobu, době trvání a následkům protiprávního jednání. Odůvodnění výše pokuty musí vycházet ze zcela konkrétní, logické a přezkoumatelné úvahy správních orgánů, na podkladě konkrétně zjištěných skutečností, které vyplynou ze správního řízení.
51. Z napadeného rozhodnutí, stejně jako z rozhodnutí prvostupňového se podává, že správní orgány vzaly v úvahu všechna kritéria relevantní pro uložení sankce za zjištěné správní delikty. Žalobkyni byla za shora uvedené správní delikty uložena pokuta ve výši 92 000 Kč, tedy při samé spodní hranici zákonného rozmezí, ve výši 4,6 % ze zákonné sazby sankce za nejprůšněji postižitelný správní delikt dle § 26 odst. 2 písm. c) zákona o inspekci
- Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

práce, v souladu se zásadou absorpce. Správní orgány přihlédly k poměrům žalobkyně a uložená sankce není ve výši, která by byla pro žalobkyni likvidační. V daném případě mohla být žalobkyni podle zákona o inspekci práce uložena pokuta až do výše 2 000 000 Kč, sankce ve výši 92 000 Kč je zcela přiměřená svému účelu. Inspektorát práce označil za přítěžující okolnosti mnohost deliktů, počet a škálu porušených povinností zaměstnavatele i uložení pokuty žalobkyni ve správním řízení za porušení povinností v pracovněprávní oblasti v minulosti. Jako okolnost polehčující hodnotil inspektorát práce zaslání zpráv ve lhůtě. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že hlediska daná ustanovením § 36 odst. 1 zákona o inspekci práce byla respektována a závěr vyslovený žalovaným je správný. Žalobkyně navíc ani netvrdila, že by uložená pokuta vybočovala ze zavedené správní praxe a byla v rozporu se zásadou legitimního očekávání. Při ukládání sankce správní orgány nevybočily z mezí zákona a aplikovaly kritéria stanovená zákonem pro ukládání sankcí za správní delikty na daném úseku. Rovněž správně bylo postupováno dle absorpční zásady, když pokuta za více správních deliktů byla uložena podle ustanovení vztahujícího se na delikt nejpřísněji postižitelný.

52. Pro úplnost soud ještě dodává, že o případné moderaci sankce nerozhodoval, neboť moderace sankce dle ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. připadá v úvahu výlučně za předpokladu, že žalobce o ni požádá, což však v projednávané věci neučinil.
53. Žalobu tedy soud vyhodnotil v mezích žalobních bodů jako nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
54. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobkyně neměla ve věci úspěch a žalovanému náklady řízení nad rámec jeho úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadoval, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 30. prosince 2019

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)